

Von se zbláznil, von se zbláznil.

Brtník se zbláznil.

Mělo to - po předchozím dni, kdy jsem šušovala celej barák, neb pan Zedník začal bourat strop a k zemi šla nejen prkna, rákos a rabicka a výplň mezi prknama, ale taky stoletej hnusnej jemnej prach, mělo to být takový poklidný odpoledne . Já si dala za úkol umýt trubky od topení dole ve sklepě, abych na ně konečně mohla nainstalovat izolační návleky a Brtník, že se bude věnovat nadále montování kuchyňský linky. A předtím, že půjdeme FŠICÍÍÍ na společnou procházku.

A to jsme taky ale šli. A zpočátku fakt úplně fšicííí, páč se po sto letech přidal i Mouses. Hlavně proto, že ho zaujala štopka od Bubrdle, jejíž konec vždy dost živě vlaje prostorem □ . Tak ji honil. Až do sadu nad hřbitůvkem. Ve dvou se tenhle zvířecí pojízdněj cirkus při přechodu silnice pochopitelně lépe zvládá. Já mám vždycky nerva kvůli Mousesovi, kterej se courá a přechází značně neorganizovaně. Ale zatím asi ví, co dělá. Nešel s námi, ale pak počkal, až o chvíli později projíždějící auto přejede a zcela zkušeně přešel silnici. Pako jedno bláznivý. Bubrdle byla nadšená stejně jako zbývající dva ohařící, že se jde takhle komplet. Hopíkala jako bláznivý šcendo. Udělala mi při odchodu radost, protože si bez velkých protestů sedla vždy, když měla. To ale není o ničem vypovídající, jen o tom, že se jí dneska prostě chtělo. Zítra bude všechno zas jinak. Inu fena. A vůbec to bylo pro to odpoledne celý nějaký hezky vyladěný.

A tak se nám dobře procházkovalo. Rumoušek si vyžádal balonek, aby si ho mohl v sadu, který je v kopci, pouštět dolů. Pak ho to přestalo bavit a nechal ho kdesi. "Tak to ne, holenu, mazej pro ten balon a přines mi ho!" dostal nakázáno. Odhopíkál a než se vrátil, přicupitala za mnou Bubišková, která se vydala napřed za Brtníkem a Taliprtkou. To mě těší, že se takhle hezky sama rozhoduje /hlídat si zdroj těch dobrůtek, že jo □ / a hodně, hodně moc se v lesním porostu vrací. Taky se vždy dočká žádaný odměny, zaslouží si ji. Nad sadem jsme se dohodli, že nahoru ke kostelíčku dneska ne, že budeme pracovat a prostě se courneme jen dole /ono to nahoře člověka svádí k tomu většímu courání tak nějak víc □ / a vrátíme se přes louky.

Po cestě jsme si jen tak blbli s Rumíčkem a Tali s balonkama, Brtník zašel kouknout pod skruže, kde má pod bukáčema svoje místo na kováře, ale ....jak se dalo očekávat, tak prt. Za skružema cesta zarůstá a spíš tak jako mizí, tak tam se chodí husím pochodem. Když pak

Von se zbláznil, von se zbláznil.

cesta zmizí úplně, musí se člověk z lesa prodrat na koňské louky. Koně byli na pastvě hodně daleko vzadu u vedlejší vesnice a byl to krásný pohled na to stádo v krajině. Když jsme sešli k pěšině, končící na další louce, udělala mi Bubrdle obří, ale fakt obří radost.

Páč se totiž spolu s Taliprdovou značně obě vzdálily, zamířily dámy podél pole k remízku a buď je tam něco zaujalo, anebo šly prostě jen tak zkoumat. Podstatný bylo, že byly nedopatřením fakt na můj vkus značně daleko (nic dramatického v případě Taliprtky, ale co přihluchlá samostatná důchodkyně?). To se mi neudělalo úplně dobře jako na duši a sáhla jsem okamžitě po píšťalce a hvízdla signál na přivolání co to šlo nejhlasitěji (vždy si v takový moment vzpomenu na jednu vižlí dámu z pradávného ohařího fóra, kde jsme tehdy řešily (samý ženský) hvízdání na píšťalku, jakožto zcela bezemoční přivolání a ona tvrdila - a já jí už dnes s příchodem Tali věřím - že ona umí hystericky i zapískat na píšťalku. Ano skutečně to lze, už to umím taky ☐). Jak jsem hvízdla, obratem se mi naopak na tý duši udělalo moc dobře. Páč..... BUBRDLE TO SAMA VOD SEBE VOTOČILA A RVALA TO HONEM ZPÁTKY!!!! Chápete to?? Ne? Já taky ne. Huf. Já vím, nelze na to spoléhat, ale zase to umazává trošku z toho, že by byla hluchoška úplná, nebo zcela moc hluchá. Mocinky moc mě to potěšilo, protože jak jsem psala, hluchej pes má ten svět takovej jako chudší. I Tali mi, pochopitelně, udělala radost, protože ta to otočila taky hned a doběhly obě vytlemený tak, jak ohař má být. KRÁÁÁSA!

A pak přišla ještě jedna, moc krásovatá krása. Už doma před odchodem se mi podařilo..... no, co mi se podařilo, mi ne. Jí!! Bubině - že poprvé za tu dobu, co je u nás - a za chvíli to bude už čtvrt roku! - že vzala - celá radostná - do kušny aportík. Nejen že ho zvedla, ale byl tam právě i náznak toho, že mi ho podá. Honem jsem čapla příležitost za pačesy a aportík jsem odebrala, abych ji mohla veleepochválit a veleodměnit. A tetkonc. Na louce - nádherný, prudce svažité louce - přišel další úspěšný pokus a pak další a potom jsem ji rozehrála tak, že jsem jí s aportíkem utíkala, ona ho chytala a já jí ho mohla odebrat a odměnit. A HRÁLY JSME SI! JUCHŮŮ, MY SI HRÁLY!! A tak jsme se tam na tý louce zasekli fšící a hráli jsme si hromadně. Ohaříkům jsme házeli a kopali balonky, a oni lítali loukou nahoru a dolů jako blásni, nebo balonky hledali a já jsem si s Bubi hrála tak, že ona mě honila, já ji utíkala s aportíkem a ona byla veselá a rozesmátá. To bylo tak něco pěkného. Já miluju pohled na spokojený a veselý čokle. To mi tak dobře dělá na duši.

Důchodkyně pak byla ale tak veselá, že jsem ji posléze musela brzdit v rozletu, neb se jí

Von se zbláznil, von se zbláznil.

evidentně rozbouřila její lovecká krev a obě s Taliprdem se daly do šmejdění. Tali jsem nakonec pro selektivní hluchotu zatkla a obě kunhůty tak pochodovaly chvíli u nohy, aby si srovnaly priority □ . Tali měla srovnáno dřív a tak pak mohla zase na volňáska. Kousek před vesnicí , když jsme vycházeli z březovýho hájku na cestu, potkali jsme starou paní od nás z vesnice. Tak jsme se pěkně fšící pozdravili, paní zaobdivovala ohaříky. Evidentně byla na houbách, tak jsem se podivila. říkala, že ale nic moc, tady našla jen jednoho hříbka a nahoře u kostelíka (paní o berlích! má můj obdiv, protože jak jsem již několikrát psala, ten kopec nahoru ke kostelíku je smrtelnej), tak tam jen dvě bedly. Tož my jí poinformovali, že když půjde od pařezu doprava a u dalšího doleva, čekají tam na ni další dvě bedly - ešivá sou jedlý, to nevíme. Paní říkala, že určo budou, protože tady rostou jen ty jedlý. No..... já to nepoznám a tak je tam vždy smutně nechám.

Sešli jsme do úvoza vedoucího k vesnici a pak k nám domů a tam došlo zase na balonky. Rumíček nadšen, protože tady se dají krásně kutálet. A mně došlo - po roce a půl, co tady bydlíme, že v zimě sem můžeme chodit s Rumouškem čutat si balonka! Svítí sem světlo od silnice a čutání a kutálení balonku bylo pro nás v Prahé vždy takovou typickou zimní zábavou v době venčení ve tmě! Jupííí, to je supr, proč mě to nenapadlo dřív? Nevím, jsem tupá nějak asi. Krásně a disciplinovaně jsme došli fšící k silnici, bez protestů se tam ohařsky posedalo a na pokyn se běželo k brance.

No a pak se mi zbláznil ten Brtník právě. Já čekala tu pohodičku a šla si šmrdat trubky do sklepa. A von?? Místo do kůchně zamířil nahoru na půdu a že to připraví pro pana Zednika na druhý den. Mnooooo, připraví, připraví.....helejte, von je fakt cvok. Začal v šest a v půl devátý MĚL HOTOVO??? Žádná příprava, nic. On to sám celý udělal. Za dvě a půl hodiny odřezal, shodil horní část stropu, vyluxoval všechny trámy a pokryl to OSB deskama. Sám jako????????? Za dvěapůlhodiny? A to ještě zcela rázně odmítl mou účast na úklidu, protože jak pravil je už jak prase - což bylo pravda, on a předsíní byli celý černý, mourovatý- tak mám zvostat venku a zbylo na mě enem to vytírání. Tak jsem aspoň šla likvidovat větve odřezaný z třešně při instalaci čistírny. Popadla jsem krabici od nějakýho balíčku a šla do ní lámat suchý malý větýfky, který budou v zimě na podpal v peci. Oholený velký větve posléze rozřezeme s Boženou. Ohařiska se šmrdolili koukolem a tak jsem jim všem nabídla kus větvi k ohlodání. Radost nezměrná. U všech. Bubrdlová skákala jako koza a šla si spokojeně hlodat. Usmívala jsem se. Abych je zabavila o něco později, neb již minul čas večere a oni měli dojem, že už je čas jít domů, najíst se a spát a furt se rvali dovnitř, rozhodla jsem se

Von se zbláznil, von se zbláznil.

prokombinovat trénování sebeovládání se, setrvání na místě a čuchačky. Kdy jsem je pěkně šécky posadila, kousek poodešla a udělala čmuchací pidičtvereček. A posléze vždy jednoho vyzvala, ať jde čmuchat, ostatní museli- či musely, podle toho, kdo zrovna čmuchal - čekat. Takový dva v jednom, by se dalo říct. Stihli jsme to několikrát, protože Brtník furt řádil.

Helejte prvotně jsem na toho blásna byla trochu rozdurděná, protože v pracovní den se pustit do takovýhle šichty.....ale pak jsem ho chválila na celou vesnici. Je to fakt borec. Když jsem si pak zavytírala a čekalo se až to šécko uschne, udělala jsem rychle studenou večeři, Brtník došel pro pifsona a sedli jsme si krásně na zápraží. Bylo sice už chladno, ale krásnej večer. Ohaříci s narvanejma pupíkama ulehli konečně na matrace a klimbali. V lese za pastvinama se rozhoukal puštík. A já tak mohla prvně Brtníka, který ho ještě neslyšel, upozornit na to, jak si tam v dálce houká. A bylo to to jediný, co krom zaštekání psa dole ve vesnici a zaržání koně za námi na pastvině, bylo slyšet. Ukrutná paráda.

Když se pak šel Brtník zkulturnit do kópelky, přicábroyal za mnou Mouses, vyskočil mi do klína a tam vytuhnul. No.....mohlo být hezčí zakončení takovýho báječnýho dne?